

Sygn. akt II Ka 211/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 maja 2015 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Bogdan Górski
Sędziowie:	SSO Mariola Krajewska - Sińczuk (spr.) SSO Teresa Zawiślak
Protokolant:	st.sekr.sądowy Agata Polkowska

przy udziale Prokuratora Andrzeja Michalczuka

po rozpoznaniu w dniu 25 maja 2015 r.

sprawy **A. Z.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 178 a §4 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 25 lutego 2015 r. sygn. akt II K 630/14

I. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że z opisu czynu przypisanego oskarżonemu eliminuje sformułowanie „oraz wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi Południe w sprawie o sygn. akt IV K 102/08 za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości”;

II. w pozostałej części wyrok utrzymuje w mocy, uznając apelację obrońcy oskarżonego za oczywiście bezzasadną;

III. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze stwierdzając, że wydatki tego postępowania ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt II Ka 211/15

UZASADNIENIE

A. Z. został oskarżony o to, że w dniu 27 sierpnia 2014r. na ulicy (...) w S. woj. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości (1,39 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, 2,79 promila alkoholu we krwi), prowadził w ruchu lądowym samochód osobowy marki A. (...) nr rej. (...), przez co nie zastosował się do orzeczonego prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Siedlcach w sprawie o sygn. akt II K 863/11, zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, będąc uprzednio prawomocnie skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Siedlcach w w/w sprawie

oraz wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi Południe w sprawie o sygn. akt IV K 102/08 za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, w związku ze skazaniem za przestępstwo,

tj. o czyn z art. 178 a § 4 kk

Wyrokiem z dnia 25 lutego 2015 roku Sąd Rejonowy w Siedlcach:

I. oskarżonego A. Z. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 178 a § 4 kk, przy czym z opisu czynu wyeliminował zapis „w związku ze skazaniem za przestępstwo” i za ten czyn na podstawie art. 178 a § 4 kk skazał go na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 42 § 2 kk orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 lat;

III. na mocy art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania w sprawie w dniach od 27 sierpnia 2014r. do 29 sierpnia 2014r., przyjmując iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równy jest jednemu dniowi kary pozbawienia wolności, uznając karę pozbawienia wolności za wykonaną w rozmiarze trzech dni;

IV. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 491,47 zł tytułem zwrotu wydatków oraz kwotę 180 zł tytułem opłaty.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego. Na podstawie art. 425 § 1 i 2 kpk i art. 444 kpk zaskarżył powyższy wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze i na podstawie art. 438 pkt 4 kpk orzeczeniu temu zarzucił rażąco niewspółmierność kary orzeczonej wobec oskarżonego A. Z., wyrażającą się w niezastosowaniu wobec niego instytucji warunkowego zawieszenia kary pozbawienia wolności w sytuacji, gdy za warunkowym zawieszeniem wykonania kary pozbawienia wolności przemawiałby szczególnie uzasadniony wypadek, którego Sąd przy orzekaniu kary nie wziął pod uwagę.

Podnosząc powyższe skarżący, na zasadzie art. 437 § 1 i 2 kpk oraz art. 438 pkt 4 kpk, wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze poprzez warunkowe zawieszenie orzeczonej kary 10 miesięcy pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 5 lat.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja obrońcy oskarżonego jest oczywiście bezzasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Z uwagi na to, że pisemny wniosek zaskarżenia nie kwestionował ustalenia winy oskarżonego w zakresie przypisanego mu czynu wskazać jedynie należy, że Sąd Rejonowy, zgodnie z zasadą obiektywizmu i zasadą swobodnej oceny dowodów, po uprzednim ujawnieniu w toku rozprawy całokształtu okoliczności, po rozważeniu wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść A. Z. oraz wyczerpującym i logicznym uargumentowaniu swoich wywodów w motywacyjnej części wyroku, dokonał ustaleń faktycznych, które pozostają pod ochroną prawa procesowego i zarazem jednoznacznie wskazują, że oskarżony dokonał zarzucanego mu czynu. Z urzędu jedynie Sąd odwoławczy dokonał modyfikacji wyroku poprzez wyeliminowanie z opisu przypisanego oskarżonemu czynu sformułowania „oraz wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi Południe w sprawie o sygn. akt IV K 102/08 za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości”. Powyższa korekta spowodowana została zmianą przepisów o zatarciu skazania, tj. art. 29 pkt 1 Ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015r., poz. 396). W świetle tej zmiany w razie skazania na karę grzywny zatarcie skazania następuje z mocy prawa z upływem roku od wykonania lub darowania kary albo przedawnienia jej wykonania (art. 107 § 4a kk). Natomiast jeżeli orzeczono środek karny, zatarcie skazania nie może nastąpić przed jego wykonaniem, darowaniem albo przedawnieniem jego wykonania (art. 107 § 6 kk). Tymczasem z analizy akt niniejszej sprawy wynika, że A. Z. został skazany dwukrotnie, w tym po raz pierwszy wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi Południe z dnia 7 lutego 2008r. w sprawie IV K 102/08 za czyn z art. 178a § 1

kk, za który wymierzono mu karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych po 20 złotych stawka. Grzywnę tę wykonano w dniu 19 marca 2009r. Wskazany wyrokiem Sąd orzekł także środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na dwa lata, na poczt którego zaliczony został okres zatrzymania prawa jazdy od 29 grudnia 2007r. do 7 lutego 2008r., zatem skazanie w w/w sprawie z dniem 29 grudnia 2009r. uległo zatarciu. Dlatego koniecznym było wyeliminowanie wskazanego wyżej skazania w tej sprawie z opisu czynu przypisanego oskarżonemu. W tym wypadku po wyeliminowaniu z opisu czynu jednego skazania sytuacja A. Z. zmienia się w ten sposób, iż jest ona bardziej korzystna, jednakże nadal właściwa pozostała kwalifikacja prawna czynu z art. 178 a § 4 kk, zaś orzeczona kara w dalszym ciągu jawi się jako sprawiedliwa i nie wymagała korekty w postępowaniu odwoławczym, co postulował skarżący wyrok obrońca oskarżonego.

Wymierzając podsądnemu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy zważył stopień społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu, jak i okoliczności stricte osobiste sprawcy. Orzeczona kara odpowiada więc dyrektywom art. 53 § 1 i 2 kk i jako taka nie nosi cech niewspółmierności. Spełni wszystkie swe funkcje w zakresie prewencji, tak szczególnej, jak i generalnej. Wbrew twierdzeniom autora pisemnej skargi Sąd I instancji w pełni zasadnie zaznaczył, że A. Z. nie zasłużył na dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia wykonania wymierzonej kary pozbawienia wolności. Wymieniony był już karany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, zaś fakt ten nie znalazł pozytywnego odzwierciedlenia w jego postawie. Oskarżony po raz kolejny, bez wyraźnego powodu i nie zważając na fakt, że posiada na utrzymaniu dwoje nastoletnich dzieci, naruszył porządek prawny. Popelnienie przezeń przestępstwa nie łączyło się przy tym z nagromadzeniem okoliczności łagodzących, gdyż z pewnością za takie nie można uznać prowadzenia działalności gospodarczej i posiadania na utrzymaniu dzieci. Jedyną okolicznością tego rodzaju jest fakt, iż oskarżony jest osobą uzależnioną od alkoholu (opinia sądowo-psychiatryczna), jednakże z powodzeniem będzie on mógł rozpocząć terapię w warunkach izolacji. Zważywszy na takie uwarunkowania nie można racjonalnie zakładać, że w stosunku do osoby podsądnego zaistniał szczególnie uzasadniony wypadek w rozumieniu art. 69 § 4 kk.

Z tych wszystkich przyczyn i przy braku przesłanek z art. 439 § 1 kpk Sąd Okręgowy orzekł, jak w części dyspozytywnej wyroku.

Mając na uwadze fakt, że oskarżony uzyskuje dochody w kwocie 1500 złotych miesięcznie, a posiada na utrzymaniu dwoje małoletnich dzieci i ma przed sobą perspektywę odbycia kary pozbawienia wolności, Sąd odwoławczy doszedł do przekonania, że uiszczenie kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze byłoby dlań zbyt uciążliwe i dlatego też na podstawie art. 624 § 1 kpk, zwolnił go od ponoszenia tychże kosztów stwierdzając, że wydatki wskazanego postępowania ponosi Skarb Państwa.